

рівня довіри громадян до держави, а відтак як результат і можливості ефективного використання біометричних паспортів в Україні.

Список використаних джерел:

1. Загальна декларація прав людини Прийнята і проголошена резолюцією 217 А (III) Генеральної Асамблеї ООН від 10 грудня 1948 року / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_015.
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04 листопада 1950 року / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_004.
3. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України – 1996. – № 30. – С. 141.
4. Цивільний Кодекс України: від 16 січня 2003 року № 435-IV // Відомості Верховної Ради України – 2003. – № 40 – №44 – С. 356.
5. Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус: Закон України № 5492-VI від 20 листопада 2011 року // Відомості Верховної Ради України – 2013. – № 51. С. 716.
6. Про інформацію: Закон України № 2657-XII від 02 жовтня 1992 року // Відомості Верховної Ради України – 1992. – № 48. С. 650.
7. Указ Президента України Про Національний план з виконання Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України від 22 квітня 2011 року / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/494/2011>.
8. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Жашківської районної ради Черкаської області щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 32, частин другої, третьої статті 34 Конституції України від 20 січня 2012 року / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-12>.
9. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.kmu.gov.ua/kmu/docs/EA/00_Ukraine-EU_Association_Agreement_\(body\).pdf](http://www.kmu.gov.ua/kmu/docs/EA/00_Ukraine-EU_Association_Agreement_(body).pdf).

Сучасна державно-правова політика України в умовах глобалізації

Корзина О.І., курсант магістратури ННІПФСКМ НАВС

Українська політична наука перебуває вже на досить високому ступені розвитку і спроможна продукувати власні уявлення, теоретичні схеми, методи і методології дослідження глобалізаційних процесів. На сьогодні можна виокремити п'ять основних теоретичних підходів до розуміння, глобалізації. Перший може визначатись як консервативно-цивілізаційний. Згідно цього бачення міжнародні відносини, за умов глобалізації, є ареною боротьби і домінування окремих цивілізацій.

Відповідно глобалізація сприймається як форма досягнення світового панування однією з цивілізацій - Євроатлантичною. Гармонізація наслідків глобалізаційного процесу для представників цієї точки зору є, водночас, гармонізацією міжцивілізаційних відносин.

Другий теоретичний підхід можна визначити як суто глобалістський. Йдеться про синтетичний інтердисциплінарний підхід (з домінуванням економістського елементу), який розглядає глобалізацію як окремий соціальний процес, поступово перетворюючись на окрему науку – глобалістику [1].

Третій теоретичний підхід може визначатись як атлантично-прагмативістський. Йдеться про систему наукових поглядів, в основі яких лежить цілком прагматичне і реалістичне уявлення про євроатлантичну

однополюсність сучасного світу та не менш прагматична та реалістична теоретико-політична установка про необхідність адаптувати національні інтереси країн напівпериферії та периферії (тобто всіх тих, що перебувають поза євроатлантичним центром сил) до сценарію однополюсного перебігу глобалізаційних процесів.

Четвертий теоретичний підхід неомарксистського характеру має за ключове положення потрібне бачення структури сучасної світової спільноти: світсистемне ядро (центр), напівпериферія, периферія. Представники цього напрямку розглядають глобалізацію з позицій світового соціального конфлікту між світсистемним ядром (центром) з одного боку, та напівпериферією і периферією з іншого.

Останній, п'ятий, теоретичний підхід ґрунтується на новітніх уявленнях про теорію і методологію суспільствознавчих досліджень.

Синергетичний погляд на суспільні і міжнародні відносини є яскравим і видатним прикладом такого теоретико-методологічного альтернативізму та інноваційності. На думку представників цього напрямку інші теоретичні підходи не дозволяють зрозуміти і досягнути глобалізаційні процеси, вони або занадто теоретично заглиблені, або занадто прикладні [2].

Україна після здобуття суверенності заявила світові, що вважає свою територію неподільною і недоторканою, визнає непорушність існуючих державних кордонів і не має жодних територіальних претензій до жодної держави. Наша держава приєдналася до засадничих міжнародних документів, визнала себе правонаступницею колишньої УРСР, тим узяла на себе зобов'язання дотримуватися всіх попередніх міжнародних домовленостей (договорів, угод, декларацій, конвенцій тощо), встановила з іншими державами паритетні дипломатичні відносини.

Перед Українською державою постали нові завдання у відстоюванні завойовань українського народу, здобутті країною гідного місця у світовому поділі праці, в захисті прав українського громадянина, в інформаційному забезпеченні суверенного існування.

Як ці завдання реалізувати в зовнішньополітичній площині? Для цього створено механізм вироблення і впровадження рішень, розроблено законодавчу базу внутрішнього порядку і договірно-правову основу міжнародного буття. Державні інтереси України, як і будь-якої сучасної держави, полягають у реалізації стратегічних, політичних, економічних, правових та ідеологічних цілей. При цьому суверенітет, що означає невтручання у внутрішні справи, і безпека, яка гарантує суверенний розвиток, - обов'язкові умови (складові) існування Української держави: суверенітет забезпечує їй входження у світове співтовариство, а могутність держави визначає її місце та авторитет у світовому співтоваристві.

Особливого значення в сучасних українських умовах набувають вічні цінності, які виникають з найзагальніших культурологічних і етнічних уявлень про добро і зло, щастя і благоденство, суспільний обов'язок і призначення людини тощо. Відштовхуючись від них, наша країна намагається досягти достойного місця у міжнародному житті.

Пріоритетами зовнішньої політики України визначено: захист державного суверенітету; захист територіальної цілісності та недоторканності державних кордонів, недопущення втручання у внутрішні справи України; забезпечення розвитку економічного потенціалу України та

здобуття нею високого місця у міжнародному поділі праці; захист українських громадян за кордоном; формування позитивного інформаційного іміджу Української держави [3].

Закон України «Про основи національної безпеки України» від 19 червня 2003 р. № 964-IV відповідно до п. 17 ст. 92 Конституції України, визначає основні засади національної безпеки: захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, забезпечення сталого розвитку суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам.

Пріоритетами національних інтересів (ст. 6) є гарантування конституційних прав і свобод людини і громадянина; створення конкурентоспроможної, соціально орієнтованої ринкової економіки та забезпечення постійного зростання рівня життя і добробуту населення тощо.

Державна політика у зовнішньополітичній сфері спрямована (насамперед) на створення сприятливих зовнішньополітичних умов для прогресивного економічного і соціального розвитку України.

Отже, зовнішньополітична складова національної безпеки України вибудовується на тому, що у сучасному світі міць і безпека держави визначається не тільки кількістю зброї, а показниками економічного розвитку, життєвого рівня громадян і здатністю країни створити їм найбільш сприятливі умови для реалізації своїх можливостей, рівнем освіти і досягненнями в галузі науки і культури.

Список використаних джерел:

1. Сушко О., Філіпяк В. Заявка на членство в ЄС: строки й варіанти для України // Дзеркало тижня. - № 4 (532), 2005. - С.12.
2. Рабінович П.М. Загальна концепція правової реформи в Україні: до характеристики вихідних засад // Вісник Академії правових наук України. - 2006. - № 1. С.15.
3. Шемшученко Ю.С. Теоретичні засади розвитку правової системи України / Правова система України: теорія і практика. Тези доповідей і наукових повідомлень науково-практичної конференції 7– 8 жовтня 2003 року. - К., 2003. - С. 122.

Судова влада в Канаді та у Франції

Макерова М.Ю., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Пустовіт Ж.М.*

Судова влада, відповідно до теорії і практики розподілу влади, є самостійною незалежною сферою публічної влади і являє собою сукупність повноважень із здійснення правосуддя, тлумачення норм права, з відповідними контрольними повноваженнями спеціально уповноважених органів – судів.

У Канаді існує традиційна англосаксонська правова система, де галузі права формуються за наявності визначеної кількості норм, що регулюють подібні відносини.

Вищою судовою інстанцією Канади є Верховний суд країни, який був створений 1875 р. Він складається з дев'яти суддів, з яких троє повинні представляти Квебек. Суддів довічно призначає Генерал-губернатор. На засіданні суду для ухвалення рішення, як правило, досить участі п'яти його членів. Суд розглядає скарги на постанови з цивільних і кримінальних справ, винесені вищими судовими інстанціями провінцій і Федеральним судом, і